

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν Ελλάδι... Δρ. γ. 3.—
Έν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
264—Γραφεῖον ἰδ. Ἑρμοῦ—264

Ἐάν ὁ Θεὸς συγχωρήσῃ ἡ συγγνώμη αὐτοῦ εἶναι ἀξία ἑαυτοῦ, συγχωρεῖ ἀφρόνως. Οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων συγχωροῦσι κατὰ τὸ ἥμισυ, καὶ οὕτω ἀρμόζει αὐτοῖς νὰ πράττωσιν. Ἡ τοῦ Θεοῦ συγγνώμη εἶναι ἀπόλυτος καὶ ἐντελής, ἐνώπιον τῆς ὁποίας αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν εἰσὶν ὡς νέφη ἐνώπιον τοῦ ἀνατολικοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Ἐντεῦθεν λέγεται ὅτι πράττει τὸ ἔργον τοῦτο ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς του. Πολλάκις νομιζόμεν ὅτι ἔχομεν διάθεσιν πολλὴν νὰ λάβωμεν συγγνώμην, ἀλλ' ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ τὴν παραχωρήσῃ, ἐπεὶ φαίνεται ὅτι ζημιούται διὰ τοῦτου στερούμενος τῆς δόξης τῆς ἐπιβολῆς τιμωρίας διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἧς εὐκόλως νὰ χωρισθῇ δὲν ἔχει διάθεσιν. Αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς φύσις τῆς ἀπιστίας· ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶναι ὅλως διάφορα. Διέταξε ἐν τῷ ἀντικειμένῳ τούτῳ, διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰ πάντα ἐν τῇ μετὰ τῶν ἁμαρτωλῶν σχέσει αὐτοῦ εἰς αἶνον καὶ δόξαν τῆς ἑαυτοῦ χάριτος. Ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἐν τῷ ὅλῳ μυστηρίῳ τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι νὰ κάμῃ τὴν χάριν αὐτοῦ ἐνδοξον, ἢ νὰ ἐξάρῃ τὸν οἶκτον τῆς συγγνώμης. Ὁ μέγας καρπὸς καὶ τὸ προϊόν τῆς χάριτος αὐτοῦ εἶναι ἡ συγγνώμη, ἡ συγγνώμη τῶν ἁμαρτωλῶν. Ἐν ταύτῃ καὶ διὰ ταύτης ὁ Θεὸς θέλει νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν ἐνδοξον. Πᾶς αἶνος, δόξα καὶ λατρεία τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ἀπὸ τινος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀπονέμεται εἰς αὐτὸν διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς χάριτος αὐτοῦ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

ΠΩΣ ΕἰΣ ΟΒΟΔΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

ἢ ΤΟΙ

Ἡ ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕἶΝΑΙ Ἡ ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 14].

ἀΐρισμένως ἠρήθην νὰ τὴν δεχθῶ, πρὸς μεγάλην

ἐκκληζὺν τοῦ κ. Ἀνδερσεν. Ἐσθάνθη ὅτι δὲν θὰ ἠδύναμην νὰ ὑποφέρω νὰ δρέψω οἰανδήποτε ὠφέλημα ἐκ τῆς ἀδίκου πράξεώς μου. Ἡ συνείδησίς μου μ' ἐβασάνιζεν ἀπὸ τοῦ γεγονότος τούτου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ μὴ λάβω πλέον θέσιν ἱπποκόμου, διότι ἡ ἀπλῆ θεὰ ἐνός ἴππου μὲ ἔθετεν εἰς ἀνησυχίαν. Μετὰ βραχὺν χρόνον, χάρις τῇ συστάσει τῆς πρώην προϊσταμένης μου, ἐπέτυχον θέσιν ὑπηρετοῦ παρά τινι κυρίῳ ὅστις ἐπορεύετο εἰς τὴν ἠπειρωτικὴν Εὐρώπην ἐπὶ δύο ἔτη. Φυσικὸν ἦτον ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ τόπου καὶ ἡ ἐπισκεψίς νέων χωρῶν θὰ ἐξήλειπον ἀπὸ τῆς διανοίας του τὰς ἐντυπώσεις τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ δὲν συνέβη τοιουτοτρόπως. Καθ' ὅλον τὸν χρόνον καθ' ὃν ἤμην εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν ἤμην εὐτυχῆς, καίτοι ἐτήρουν τὰς σκέψεις μου ἐν ἑμαυτῷ. Ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπῆγα νὰ ζῆσω μετ' ἀγαθοῦ τινος κληρικοῦ πρὸς ὃν ἠδυνήθην νὰ ἀνοίξω τὸν νοῦν μου, καὶ αὗτος μὲ ἔφερεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σωτῆρος μου νὰ ζητήσω συγγνώμην διὰ τὰς παρελθούσας ἁμαρτίας μου, καὶ χάριν καὶ βοήθειαν διὰ τὸ μέλλον. Ἐζήτησα καὶ τὰς εὐχὰς, Δικ, καὶ τότε ἔγινα εὐτυχῆς ἄνθρωπος. Σοὶ εἶπον ταῦτα πάντα, τέκνον μου, ὅπως προφυλαχθῆς τοῦ νὰ ἐπιθυμήσῃς νὰ δώσῃς κακὸν ἀντὶ κακοῦ. Βλέπεις ποίαν βλάβην ἔφερε τοῦτο εἰς ἐμέ. Νῦν ὑπάγει οἶκαδε καὶ ὅταν θέλῃς προσευχηθῇ τὴν νύκτα, ζήτησον παρά τοῦ Θεοῦ νὰ σε φυλάττῃ ἀπὸ πάσης πικρίας καὶ πονηρίας».

Ἡ συμβουλὴ αὕτη τοῦ Βάλτερς ἦλθεν εἰς κλίαν ἀρμόδιαν περιστασιν, διότι δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος καθ' ὃν ὁ Δικ ἠναγκάσθη νὰ τὴν ἐνθυμηθῇ.

Καθῆκον τοῦ Γεωργίου Βένθου ἦτο νὰ κλείῃ τὰ παράθυρα τοῦ κλειστοῦ κήπου ἐν ὠρισμένην ὥρᾳ κατὰ τὸ ἀπόγευμα, καὶ ὁ κ. Νεύλων πολὺ προσεῖχεν εἰς τοῦτο. Τὸ ἡμέλῃσε ἀπαξ ἢ δις, καὶ αὐστηρῶς τὸν ἐπέπληξεν· ἀλλ' ὁπότε τρίτην φοράν ὁ κ. Νεύλων εἶρε τὰ παράθυρα ἀνοικτὰ ἐν ὥρᾳ προεχωρημένῃ, τῷ ἀφῆρσε τὸ καθῆκον τοῦτο καθολοκληρίαν, καὶ τὸ ἔ-

δωκεν εις τον Δικ ενωπιον του, παρατηρων οτι ητο βεβαιος οτι ηδυνάτο να τον εμπιστευθη. Ο Γεώργιος ουδεν ειπε τότε, αλλ' η ζηλοτυπια του ηξήθη δεκάκις. Απήλθε σκεπτόμενος πως ηδύνατο να ταπεινώσει τον Δικ εν τη γνώμη του κ. Ναύλωρ, και ταχέως εύρε τον τρόπον.

Ο Δικ εξεπλάγη εσπεραν τινα καθ' ην μετα προσοχής ειχε κλεισει τα παραθύρα κατά την ωρισμένην ώραν, ακούσας τον Ναύλωρ να τον επιπλήττη διότι αφήκεν εν εξ αυτών ανοικτόν.

«Σας λέγω οτι τα εκλεισα όλα» ειπεν ο Δικ.

«Δηλαδή ηνώσεις να τα κλείσης, αλλ' απροσέκτως ελησμόνησας εν εξ αυτών», ειπεν ο κ. Ναύλωρ. «Μη συνειθίσης να λέγης προφάσεις καλλήτερα να ομολογήσης αμέσως το σφάλμα σου, και να ειπής οτι θα ημει προσεχτικώτερος εις το εξής, τότε ελπίζω οτι δεν θα συμβη το αυτό πάλιν».

Ο Δικ δεν ειπε τίποτε πλέον. Διετέλει εις άμνηχανίαν διότι ητο σχεδόν βεβαιος οτι ειχε κλειση εκείνο το παράθυρον' πως όμως ηνοιχθη πάλιν; Ουδεις ποτε επήγαιεν εις τας οικίας των ανθέων το άπόγευμα άφου εκλείοντο' αυτός πάντοτε εστρεφε το κλειδίον όσάκις εξήρχετο, και τοι το άφινεν εις την θύραν κατά διαταγήν, διότι ο κ. Ναύλωρ περιήρχετο περι την εσπέραν, και τότε ελάμβανε τας κλεις μετ' αυτού. Επὶ τέλους ηναγκάζετο να ελθη εις το συμπέρασμα οτι θα παρείδε το παράθυρον εκείνο χωρίς να το εννοήση.

Μετα μίαν εβδομάδα ύστερον πάγος κατέπεσε, και τοι δε ο ήλιος εφώτισε και ητον αίθρια επί τινας ώρας, ο άνθρ άμέσως εψυγράνθη άμα ως ο ήλιος ηρχίζε να δύη, και ο Δικ ελαβε διαταγας να κλειση τα παραθύρα ενωρίτερον του συνήθους, και ούτως επραξεν.

Ο αρχικηπουρός περιήλθε κατά το σύνθηος, το άπόγευμα εκείνο πριν η ύπάγη εις την οικίαν του να δειπνήση. Το ψύχος ητο πως θριμύ, και επομένως η επιτήρησις των ανθέων εξησκήθη παρ' αυτού ύπερ ποτε άλλοτε μεγαλητέρα.

Όταν ηλθεν εις την θύραν του οικου των ανθέων ενόμισεν οτι ηκουσεν ελαφρόν θόρυβον εντός, και θεώρησε μετα προσοχής περίξ ενω ηνοιξε την θύραν, αλλ' ουδεν ειδε το προζενούν αυτόν, ώστε ενόμισεν οτι ητο της φαντασίας του. Όταν εξήτεσε τα παραθύρα εύρεν εν εξ αυτών διάνοικτον.

«Πάλιν!» ειπε καθ' εαυτόν. «Το παιδίον εκείνο είναι κακόν όσον και το άλλον ώστε δεν πρέπει τις να το εμπιστευθη πλέον». Το εκλεισε, και πάλιν εφαντάσθη οτε ηκουσε θόρυβον, και ετεινε την προσοχήν του, αλλ' ουδεν ηκουσεν. Όταν επήγε οικαδε ελάλησε μετα πλείονος θογγής εις τον Δικ η πρότερον, και τω επέβαλε να μην εισέρχηται εις τας οικίας των ανθέων πλέον, άφου, ως εβλεπε, δεν ητον άξιος εμπιστοσύνης. «Εάν μη εισερχάμην εκείν», ειπεν, «και μη εβλεπον οτι τα παραθύρα αφέρθη διάνοικτον, τινα εκ

των εκλεκτοτέρων ανθέων θα εβλάπτοντο υπό του πάγου».

«Αλλά σας βεβαιώ οτι τα [εκλεισα όλα, κύριε], άνεκραξεν ο Δικ. «Κάποιος θα εισήλθεν, έπειτα από εμε, και ηνοιξε το παράθυρον εκείνο. Κάποιος, θα το εκαμε διά πείσμα κατ' εμού».

«Δεν δύναμαι να το πιστεύσω», ειπεν ο κηπουρός. «Προφάσεις τοιούτου είδους προς ουδεν σε ώφελοϋσιν».

«Δεν είναι προφάσις, κύριε. Πιστεύσατέ μοι, διότι εκλεισα μετα προσοχής όλα τα παραθύρα».

«Ίσως ο νέος έχει δικαίον», ειπεν η κ. Ναύλωρ, ητις ηγάπα τον Δικ, και πάντοτε τον ειχεν εύρει φιλαλήθη. «Ίσως κάποιος τον έχθρεύεται, και μετεχειρίσθη το μέσον τουτο δια να τον βλάψη».

«Έχεις λόγον να υποθέσης οτι έχεις έχθρόν;» ηρώτησεν ο κ. Ναύλωρ.

«Μάλιστα, κύριε, έχω», απήντησεν ο Δικ.

«Και ποιος είναι;»

Ο Δικ δεν απήντησε' δεν ητο βεβαιος εάν επρεπε να τον ονομάση.

«Αλλ' ο Ιωάννης Ναύλωρ, οστις ητο παρών μετα του αδελφου του, άνεκραξεν:

«Ο Γεώργιος Βένθαιμ είναι ο έχθρός του, νομίζω, διότι ειπε πρό δύο ημερών οτι έμίσει τον Δικ, διότι τον άντεκατέστησεν εις το κλείσιμον των παραθύρων, διότι ητο ενοούμενος.»

Ο κ. Ναύλωρ εφάνη σκεπτόμενος επ' όλίγον, εσκεπτετο εις τον θόρυβον τον όποιον εφαντάσθη οτι ηκουσεν. Τότε λαβών λυχνίαν εξήλθε χωρίς να ειπή λέξιν, και επορεύθη εις την οικίαν των ανθέων.

Ανοιξας την θύραν, εισήλθε, και την εκλεισε πάλιν. Πάλιν ηκουσεν ελαφρόν θόρυβον. Την φοράν ταύτην ητο βεβαιος οτι ζών τι ητο παρ' αυτώ, και ηρνήσασκε να ερευνη. Η οικία ητον ικανώς μεγάλη, και ηρνήσασκε πασαν γωνίαν αυτής, αλλ' εις μάτην. Αλλ' ύψώσας τον φανόν αυτού και θεωρήσας όπισθεν ζυλίων τινων σκιμυπόδων ειδε σκοτεινόν τι πρόσωπον κείμενον χαμαί' ητο ο Γεώργιος Βένθαιμ, οστις κάτωχρος, ηλθεν εξω προσκληθείς υπό του κ. Ναύλωρ.

«Τί κάμνεις εδώ;» Είπε με κεραυνοβόλον φωνήν.

«Μ' εκλείδωσαν.»

«Και διατί ηλθες ενταύθα.»

Το έτοιμον ψεύδος το όποιον εύτυχής θα ητο αν ηρχετο εις τα χείλη του, τον ελειψεν εκ τρόμου, και εσιώπα.

«Θα σοι ειπω διατί είσαι εδώ», ειπεν ο κηπουρός. «Ηλθες, ν' ανοίξης εκείνο το παράθυρον δια να προξενήσης δυσκολίας εις άθών σύντροφον, και δια να κάμης ώστε να υποτεθη οτι ημέλησεν εκείνος το καθήκον του, είναι δε η δευτέρα φορά καθ' ην πράττεις το χαμερπές τουτο έργον. Είσαι χαμερπής εκ των χειρίστων, και πρέπει να ελθης μετ' εμού άμέσως εις τον σιρ Τζών και ν' ακούσης την γνώμην του επί της διαγωγής σου.»

Τότε ο Γεώργιος άνέκτισε την φωνήν του, και παρεκάλεσε τον κ. Ναύλωρ να τον τιμωρήση καθ' όιονδ ήποτε τρόπον μάλλον η να τον φέρη ενωπιον του σιρ Τζών, αλλα μάτην. Τον εφερεν άνευ πλείονος λόγου εις την οικίαν του βαρώνου.

Εταράχθη και εξωργίσθη λίαν ο σιρ Τζών εξ όσων ηκουσε περι του κακαήθους παιδός, οστις δεν επειράθη ν' άρνηθη οτι εσχόπει να φέρη τον Δικ εις δυσκολίας, και επομένως διεισήλθεν εις την οικίαν των ανθέων να ανοίξη το παράθυρον, αλλα δεν ελαβε καιρόν να διαφύγη πριν η ο κ. Ναύλωρ ελθη και τον κλειδώση εντός. Ανεγνώρισεν οτι ο Δικ ουδέποτε τω επραξε τι κακόν και μόνον ειπεν οτι «δεν τον ηγάπα.»

Ο σιρ Τζών τον απέπεμψεν εκ της ύπηρεσίας του άμέσως, και τω ειπε την γνώμην του επί της διαγωγής του εις φράσεις αιτινες έμειναν εις την μνήμην αυτού επί πολλας ήμέρας.

Ο Δικ έχαρη πολύ όταν ο κ. Ναύλωρ τω ειπε οτι το μυστήριον περι του ανοικτου παραθύρου ειχε διαφωτισθη' αλλ' ειρήσθη προς τιμήν αυτού ελυπηθη πραγματικώς ν' ακούση οτι ο Γεώργιος ειχεν απολυθη της ύπηρεσίας των κήπων. Επεθύμει να όμιλήση ύπερ αυτού, αλλ' εγίνωσκεν οτι θα ητον άνωφελές, διότι ο σιρ Τζών και ο κ. Ναύλωρ ειχον τοσούτον σπουδαιώς δυσαρεστηθη. Αλλ' όταν όλίγος παρήλθε χρόνος, και ο Γεώργιος ητον ετι άνευ τακτικής εργασίας, περιφερόμενος εις το χωρίον, ο Δικ ελυπειτο ετι μάλλον δι' αυτόν και επί τέλους ετόλμησε να ερωτηση το κ. Ναύλωρ εάν ηδύνατο να ειπή ένα καλόν λόγον δι' αυτόν εις τον σιρ Τζών.

«Και λοιπόν τον θέλεις πάλιν εδώ;» ητον η απάντησις. «Είναι πολύ περίεργον.»

Αλλ' όσον παράδοξον και αν το ενόμιζεν, ο Ναύλωρ ηδύνατο να εκτιμήση το πνεύμα συγγνώμης του Δικ, και το εθαύμασεν ικανώς, ώστε κατεπίσθη να ερωτηση τον σιρ Τζών εάν ηδύνατο ο παίς να δοκιμασθη πάλιν, και ελαβε την συγκατάθεσίν του. Εφρόντισε δε να ειπή εις τον Γεώργιον ποιος όμιλησε περι της επιστροφής του. Ο παίς ειχεν αποφύγει τον Δικ από της εποχής της αποπομπής του, αλλ' η γενναία αυτη διαγωγή τον ειχεν καθ' ολοκληρίαν νικήσει. Καίτοι ζενον τη φύσει αυτού να πραττη ούτω, συνεκινήθη και ηγνώμωνει και ηυχαιρίσθη τον Δικ, και τω ειπεν οτι ελυπειτο οτι προσνήχθη τοσούτον άρεπώς προς αυτόν. Από της ήμέρας εκείνης οι δύο νεανία ησαν αγαθοί φίλοι, ο Γεώργιος ουδέποτε πλέον ηνώχλησε τον Δικ, αλλ' απεναντίας πάντοτε προσεπάθει να τον υποχρεώνη. Μεγάλη δε από του χρόνου τουτου παρετηρήθη βελτίωσις εις τον χαρακτήρα του.

Πρέπει να διέλθωμεν τα όλίγα ακόλουθα ετη της ιστορίας του Δικ ταχύτερον. Δεν διέψευσε ούτος τας προσδοκίας εκείνων οιτινες τοσαύτα ύπερ αυτού επραξαν. Προώδευε ταχέως, η εγένετο τοσούτον ικανός κηπουρός ώστε ο σιρ Τζών και ο κ. Ναύλωρ τον συνεδού-

λευσαν να καταγίνη επί της τέχνης ταύτης δόντωρ αυτώ πασαν συνδρομήν. Ο σιρ Τζών ενόμισεν οτι ο σταθερός αυτου χαρακτήρ, και ικανή φυσική εύφυια, ηξίζον ενθαρρύνσεως. Το άποτέλεσμα ην οτι οτε ηξήσεν εις την ήλικίαν τον εούστησεν εις διαφόρους διακεκριμένας οικογενείας και απέκτησεν ταχέως φήμην και ικανήν πρόσδοον. Ο Βάλτερς εζησε να τον ιδη νυμφευόμενον και εύτυχη, και πάντοτε πιστόν εις τας αρχάς τας όποιας ενέπνευσεν αυτώ εν τη παιδική αυτου ήλικία.

Εν ικανώς προβεβηκυία ήλικία ο προσφιλης γηραιός Ιωάννης Βάλτερς απεβίωσεν. Ο θάνατος αυτου ην ήρεμος και εύτυχής ως ο βίος αυτου. Το λείψανον αυτου κατετέθη εν τω μικρώ εν Δένχαμ νεκροταφείω, άπλου λευκού λίθου σημειούντος τον τόπον. Πολλοι ετι ενθυμούνται αυτόν και λαλούσι περι αυτου μετ' αγαπής μεταξυ τουτων είναι ο σιρ Τζών, και αυτός νυν γηράσας. Ένίοτε ηκούσθη να ανακράξη όταν επί στιγμήν Ιστατο επί του τάφου:

Είθε το τέλος του βίου μου να η ως τούτου!

Τ Ε Α Ο Σ

ΤΟ ΚΑΠΝΙΖΕΙΝ

Περι των επίζημιών άποτελεσμάτων του καπνίσματος πολλάκις εγράφησαν πραγματεΐαι, εν αις τρανώτατα άπεδείχθη η εκ της νικωτιανής βλάβη. Αλλα το ελάττωμα τουτο ετι μάλλον βλαβερόν καθίσταται εις τους νέους, οιτινες διατελοϋσιν εν τη αναπτύξει αυτών. Πάντα όμως τα προς καταστολήν αυτου διδάγματα δεν δύνανται να επιφέρωσι το επιδιωκόμενον άποτέλεσμα εφ' όσον οι πατέρες άδιακόπως καπνίζουσιν ενωπιον και εν γνώσει των υιών αυτών. Οι παίδες και νέοι εισί φύσει μιμητικοί, μιμούνται θθεν τους πατέρας αυτών, διότι εύλόγως νομίζουσιν, οτι είναι ορθόν το πράτειν οτι ηλικιωμένοι άνθρωποι πράττουσιν. Εύρίσκουσι μόν το έργον, το κατ' αρχάς, απδες. Οι εξοικειωθέντες εις το κάπνισμα δεν φαντάζονται ίσως όποιας βλάβης είναι τουτο πρόξενον' δυσπεψίας και άπώλεια διανοητικων και φυσικών δυνάμεων και εξασθένησις της ιδιοσυγκρασίας είναι τα κορυφαία των άποτελεσμάτων. Τους νέους δε ζημιού πλειότερον διότι διατελοϋντες εν τη στιγμή της αναπτύξεως, χρίζουσι τροφής, ην δεν δύνανται να λάβωσιν άφθονον ως εκ της επερχομένης δυσπεψίας, εντεθεν η ανάπτυξις κωλύεται.

Αλλα το καπνίζεϊν φέρει πάντοτε ως άφευκτόν άποτέλεσμα την οίνοποσίαν. Νέος οστις εξασθενείται ως εκ του καπνίσματος, και επομένως δειτάι τονώσεως καταφεύγει εις συνεχή πόσιν πνευμάτων και ζώου. Ούτω λοιπόν ο νέος, τον όποιον η φύσις προώρισεν ισχυρόν, ζωηρόν και δραστήριον, καθίσταται εκ του επικινδύνου ελαττώματος του καπνίσματος, μικροσωμοζ, άχρός, νωθρός, και ασθενούς νοός άνθρωπος, δι' εν

οι συγγενείς και φίλοι έχουν πάντα λόγον να αισθάνονται θλίψιν.

Ο ΔΟΥΡΟΣ ΤΣΕΛΜΦΟΡΑ

ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΤΟΥ ΑΓΓΑΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΖΟΥΛΟΥ.

Ο στρατηγός λόρδος Τσελμφορδ γεννήθη τον Μάιον του 1827, ώστε άγει ηλικίαν 52 ετών. Είσηλθεν εις την υπηρεσίαν το 1844, και έγινετο ανθυπασπιστής το 1850, είτα λοχαγός των επιλέκτων

στρατηγόν, το δέ 1878 απεστάλη εις το Άκρωτήριον. Έν τῷ κατά των Ζουλού πολέμῳ δέν υπήρξε τόσοσ ευτυχής, διότι άλλεπάλληλα δυστυχήματα δέν έλειψαν να καταστήσωσιν αυτόν αντιδημοτικόν έν Άγγλία. Άλλά νύν οτε κατά τας τελευταίας ειδήσεις ο πόλεμος βαινει εις την λήξιν του, άν δέν έληξεν ήδη, θέλει κριθή άμερολήπτως παρά των επιτιθέντων κατ' αυτού έν τῇ όρμη τῆς λύπης ως εκ του άτυχήματος τῆς Ίσανδλάνας τῇ 12 Ίανουαρ. 1879 και άλλων μικροτέρων ζημιών άς ο άγγλικός τύπος δέν έδίστασε ν' αποδώσῃ εις έλλειψιν εμπειρίας του στρατηγού.

Ο λόρδος ΤΣΕΛΜΦΟΡΑ

της αωματοφυλακής, μετέσχε διαδοχικώς τῆς πολιορκίας τῆς Σεβαστουπόλεως και ήγωνίσθη προς καταστολήν τῆς ανταρσίας τῆς Ινδικῆς φυλῆς των Σιπαι, προβίβασθεις εις συνταγματάρχην το 1863. Τέσσαρα έτη βραδύτερον, άπήλθεν εις την κατά των Άδουσηνών εκστρατείαν, ως ύπασπιστής του αρχιστρατήγου λόρδου Νάπιερ τῆς Μαγδάλας, ένθα και διεκρίθη. Το 1876 έγινετο ύπασπιστής του αρχιστρατήγου των άγγλικών όπλων έν Ινδία, επανήλθε δέ έν έτος ύστερον εις Άγγλία, ένθα προβίβασθη εις

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΡΟΘΤΣΙΔΑ

Ο άρτίως αποθανών Λιονέλ Νάθαν δέ Ρόθτσιδ, βαρῶνος τῆς Αύστριακῆς αυτοκρατορίας, γεννήθη έν έτει 1808 και το 1836 έγινετο αρχηγός του μεγάλου τραπεζικου καταστήματος του ίδρυθέντος παρά των προγόνων αυτού, του τοσοούτον γνωστού έν τε τῷ εμπορικῷ και τῷ πολιτικῷ κόσμῳ.

Η οικογένεια των Ρόθτσιδ άνεδείχθη έν έτει 1792 έν Φραγκφόρτη διά τῆς πιστῆς φυλάξεως παρακατα-

θήκης εμπιστευθείσης υπό Ουελλιέλμου, Βαλέκτορος τῆς Έσσης, τῷ Μέγερ Άνσέλμῳ Ρόθτσιδ, οἱ οί υιοί πάντε τον αριθμόν ενεκατέστησαν εις πάντε μεγάλας πόλεις, την Φραγκφόρτην, Νεάπολιν, Βιέννην, Παρισίους και Λονδίον.

Ο άρτίως αποθανών βαρῶνος, οἱ την εικόνα παρκατίθεμεν, διεκρίθη οἱ μόνον ως τραπεζίτης αλλά και ως πολιτικός, και ως ά μετ' επιτυχίας διεξαγαγών το κίνημα υπέρ αστυκῆς και θρησκευτικῆς ελευθερίας, ήτις απέβη εις την ψήφισιν του καταργούντος τας των Ιουδαίων άνικανότητας νόμου. Εξελέχθη πρώτον ως βουλευτής του Λονδίνου έν έτει 1847 και πάλιν επα-

εις Φακίρ, ήτοι Δερβίσης, όστις οἱδέποτε μετεχειρίζετο ελευθέρως την γλώσσαν του έν ταίς συνδιαλέξεσιν. Έάν έν νεύμα ή σημεῖον ήρκει έφείδετο των λόγων παρά πάντων δέ έθεωρείτο ήσυχος, άδολβής άλλ' έξυπνος άνθρωπος, τον εκάλουν δέ άγιον Δερβίσην.

Έν τῷ αὐτῷ τόπῳ έζη πλούσιος κύριος, άγαθός μέν αλλά εκδοτος εις άστειότητα. Ημέραν τινα έπρότεινεν εις τινας φίλους να πορευθώσι μετ' αυτού εις τον άγιον Δερβίσην προς επίσκεψιν. «Επιθυμῶ», ειπεν ο κύριος, ανα τῷ υποβάλω τρία ζήτήματα εις τα όποια ποτε δέν θα δυνηθῇ να άπαντήσῃ». Εύρον

Ο βαρῶνος ΡΟΘΤΣΙΔΑ

νειλημμένως εξελέχθη μέχρι του 1858 οτε έπετράπη αὐτῷ να καταλάβῃ την έδραν του βουλευτου χωρίς να δώσῃ τον συνήθη όρκον, άπιστως αληθοῦς χριστιανου». Εξήκολούθησε δέ να αντιπροσωπεύῃ την πόλιν του Λονδίνου μέχρι του 1874. Η περιουσία ήν κατέλιπεν υπολογίζεται εις 13,000,000 λίρας στερλίνας, διέθηκε δέ 10000 λίρας να διανεμηθώσιν εις τους πτωχοῦς.

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΕΡΒΙΣΗΣ

Έν ταίς βορειοδυτικαίς επαρχίαίς των Ινδιών έζη

τον άγιον καθήμενον παρά τῇ καλύβῃ του επί νεωστί άροτριωθέντος άγρου.

Ο μωαμεθανός κύριος έπήγε προς αὐτον και μετά υποκριτικῆς ταπεινότητος τῷ λέγει: «Άγιε πάτερ, τρία ζήτήματα μ' ενοχλοῦσι, δύνασαι σε παρακαλῶ να μοι τά λύσῃς;» Ο Δερβίσης κατένευσεν.

«Το πρώτον ζήτημα, λέγει ο κύριος, άγιε πάτερ, είναι περι του Θεου. Ο κόσμος λέγει ότι υπάρχει Θεός' αλλά δέν δύναμαι να την έδω, και οἱδεις δύναται να μοι δείξῃ αὐτον και επομένως δέν δύναμαι να πιστεύσω ότι υπάρχει Θεός' μοι άπαντᾷτε εις το ζή-

* * * Τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς διὰ τὸ οικονομικὸν ἔτος ἤσαν τῆ 30 Ἰουνίου ἀπελθόντος ἔχει ὡς ἑξῆς. Εἰσαγωγή 450,000,000 δολ. ἔξαγωγή 745,000,000 δολ. Ὡστε ἡ εἰσαγωγή ὑπερβάλλει τὴν ἔξαγωγήν κατὰ 285,000,000 δολ. Τὰ ἔσοδα τοῦ δημοσίου διὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἦσαν 274,034,916 δολ. ἐξ ὧν 137,482,475 ἐκ τῶν κελωνειῶν καὶ 112,913,779 ἐξ ἄλλων φόρων. Τὰ δὲ ἔσοδα ἀνήλθον εἰς 266,088,252 δολ. ἐξ ὧν 105,000,000 ἐπληρώθησαν ὡς τόκος τοῦ δημοσίου χρέους. Ὡστε τὰ ἔσοδα ὑπερέβησαν τὰ ἔξοδα κατὰ 7,946,664 δολ.

* * * Ἡ εἰσαγωγή καὶ ἔξαγωγή τῆς Γαλλίας διὰ τοὺς πρώτους ἑξ μῆνας τοῦ ἐνεστώτος ἔτους ἔχει ὡς ἑξῆς. Εἰσαγωγή—τρόφιμα 822,853,000 φρ. πρώται ἔλαι 1,091,535,000 φρ. χειροτεχνήματα 212,334,000 φρ. διάφορα 105,746,000 φρ. Ἐξαγωγή—χειροτεχνήματα 830,038,000 φρ. πρώται ἔλαι καὶ τρόφιμα 619,462,000 φρ. διάφορα 80,994,000 φρ. Σύνολον τὸ ποσὸν τῆς ἀξίας τῶν εἰσαχθέντων ἐμπορευμάτων ἀνέρχεται εἰς 2,232,468,000 φρ. τῶν δὲ ἐξαχθέντων εἰς 1,530,494,000 φρ. Ὡστε ἡ διαφορά μεταξὺ αὐτῶν εἶναι 701,000,000 φρ.

* * * Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις διώρισεν ἐπιτροπὴν, ἥτις θὰ ἐξετάσῃ κατὰ πόσον εἶναι δυνατὴ ἡ κατασκευὴ σιδηροδρόμου μεταξὺ Ἀλγερίας, τοῦ Σουδάν καὶ τῆς Σενεγάλης. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Σουδάν ὑπολογίζεται εἰς 100,000,000 κατοίκων φιλοπόνων.

ΑΛΩΠΗΣ, ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΡΑΧΝΗ

Γάτης καὶ ἀλώπηξ ἔπιασαν πολὺ στενὴν φιλίαν, καὶ ἤρχισαν νὰ κάμνωσι μαζὶ περιδείαν, καὶ συνεζήτουν ἠθικὰς προτάσεις διαφόρους ἢ ὦρα διὰ νὰ περναῖ στους δύο ὁδοιπόρους.

«Τί πρᾶγμα ἀξιεράστον εἶν' ἡ δικαιοσύνη! τοῦ ἄλλου δικαιώματα νὰ βλάψῃς δὲν ἀφίνει· καὶ νὰ φρονῆς περὶ αὐτοῦ; εἰπέ καὶ σὺ κύρ γάτη.»

«Μεγάλο ἔχεις δίκαιον ἀλώπηξ μου φιλάττη.»

Τὸν λόγον τέλος ἔστρεψαν διὰ τὸν ἑαυτῶν των, καὶ μόνοι τὴν ἀγνότητά ἐπήνουν τῶν ἡθῶν των.

Τότ' αἴφνης θεωροῦν τοῦ βγήκε ἀπὸ λαγκάδι, καὶ πεινασμένος ὄρμησεν εἰς παμπληθὲς κοπάδι.

Ἐσεύρουν οἱ βοσκοὶ φωναίς, γαυγισματιαῖς οἱ σκύλοι, καθέως ζητεῖ ἀπ' τὸ μανθρὶ τὸν λύκον ν' ἀναστείλῃ.

Αὐτὸς τοὺς πάντας ἀφῆρᾷ, ἐν πρόβατον ἀρπάξει, τὸ σκίψε μετὰ δόντια του, καὶ μέσα του, τὸ βάζει.

Ὁ γάτης ἄμα εἶδ' αὐτὰ στὴν φίλην του γυρίζει καὶ λέγει· «τί ἀνόμημα! ὅπως με συγχύζει!

»Πρὸς τί νὰ φάγῃ ὁ σκληρὸς με τόσην ἀσπλαγχνίαν καὶ ἀκακίαν τὸ πρόβατον χωρὶς καμμιάν αἰτίαν;

»Ἄλλο φαγὶ δὲν εὗρισκον ὁ λαίμαργος ὁ λύκος;

»μὲ σάρκας πάντοτ' ἀγαπᾷ νὰ τρέφεται ἀδικαίως;

»Δὲν εὗρισκον ἀν' ἠθέλεν ἄγυρα καὶ κριθᾶρι;

»ἢ βελανιδία νόστιμα ἢ τρυφερὰ χορτάρια;

Πλείστορον ἢ ἀλεπού με πάθος καὶ με ζῆλον τὸν κατηγγέροι· ἐμπροσθεν στὸν πλάγιόν της φίλον·

»Τί βερβαρότης εἶν' αὐτὴ καὶ τί θηριωδία!

»τὴν ἀποτροπιάζομαι· κ' ἐγὼ τῆ ἀληθείᾳ κατὰ τὴν φύσιν τὸ πρόβατον τί σφάλμα εἶχε πράξει;

»Ὡστε τοσοῦτον ἀπῆλθες νὰ τὸ κατασπαράξῃ;

»Πῶς τέχνην δὲν ἐμάθαινε νὰ ζῆσθ' τιμημένα;

»τί γούστο βρῖσκει ἀρά γε νὰ κλέπτῃ ἀπ' τὰ ζένα;

«Ἀθῶον αἶμα ἀπορᾷ πῶς βρέγεται νὰ χύνη;

»τὰς σάρκας πῶς δὲν τὰς ξερᾷ ὅταν τὰς καταπίνῃ;

Καὶ οἱ καλοὶ ἀπόστολοι μ' αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν ἀνεπαισθήτως ἔφθασαν εἰς μίαν ἀγροικίαν.

τότ' ἡ κυρὰ ἢ ἀλεπού τὴν γυαλισάδα στὰ μάτια τῆς ἐκτύπησε μίαν παχειὰ πουλάδα.

Εἰς τὴν στιγμὴν τὰς προτινάς ξεχνᾷ διδασκαλίαν καὶ τὰς ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς μακρὰς δημηγορίας, δὲν χάνει ὦραν, χύνεται, ἀπ' τὸ μερὶ τὴν πιάνει με δόντια τῆς τὰ μυτερά τετάρτια τῆνε κάνει.

Ὅπισω δὲν ἀπέμεινε καὶ ὁ φρόνιμος μας γάτης, νὰ κάμῃ δὲν ἐδίστασε τὰ ἴδια τὰ δικά της, Λαμπρὸ καὶ νόστιμο μεζὲ μ' ἓνα μικρὸ ποτιτὶ τοῦ τότε ἐξετρύπωνεν ἀπὸ σιταποθήκη.

Ἀράχνη ἥτις ἔτυχε νὰ εἶν' ἐκεῖ πλησίον τοὺς εἶδεν ἐνφ' ὕφαινε λεπτῶν αὐτῆς πανίον γιὰ τὴν σαρκοφαγίαν των πικρὰς μομφὰς ἐκχύνει καθὼς στὸν λύκον ἔκαμαν προτῆτερα κ' ἐκείνοι· ἀλλὰ μιὰ μυῖα ἔπεσεν εὐθὺς στὸ δίκτυόν της, καὶ ἀπὸ τὴν φιλεύσπλαγγον ἠῆρε τὸν ὀλεθρόν της.

Ἐπιμύθειον

Ἀρμόζει τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους μᾶλλον, συγχάκις τὴν διαγωγὴν μεμφομεθα τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἂν μᾶς παρουσιασθῶν αἱ ἴδιαι περιστάσεις χειρότερα θὰ κάμωμεν μετὰ χαρᾶς μας πάσης.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ε'

Εἶμι τὸ ἐλατήριον τῆς ὄλης μηχανῆς σου·
Τῆς φίλης σου, ὦ ἄνθρωπε! καὶ παύει ἡ ζωὴ σου,
Ἄν δὲν φροντίσης δι' ἐμέ.

Στὸν Οὐρανὸν τὴν νύκτα νὰ μ' ἴδῃς δ' ἂν θελήσῃς,
Ἀρκέσου χάριν παιδίας, νὰ μ' ἀποκεφαλίσῃς·
Ἐάν σοῦ μένωσι στιγμαί....

Δ. ΡΜΑΣ.

Ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Ἀθηναῖδος» πωλοῦνται Αἱ Φιλοσοφικαὶ Μελέται, περὶ χριστιανισμοῦ καὶ τὰ Ἄπαντα τοῦ Σολομοῦ, εἰς μετρίαν τιμὴν.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΠΟΛΥΣΠΟΡΙΑ ΚΑΙ ΧΟΡΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ. Ἰπὸ Μ. Κ. Κρίστη. Κεφαλληνία. — Τύποις Προόδου 1879. 8ον, σελ. 114. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχει μύθους τοῦ Βαβυρίου, Λοφονταίνου, Φλωριανοῦ καὶ ἐκ δημοτικῶν παραδόσεων, ἐκκλησιαστικὰς ᾠδὰς, ἐρωτικὰς ἀκροστοιχίδες κτλ. Τὸ πᾶν γεγραμμένον μετὰ χάριτος καὶ γλώσσης ὀμαλῆς καὶ καθαρευούσης ὅσον ἐπιτρέπει τὸ τοιοῦτο τῆς φιλολογίας εἶδος. Τὸν ἀνωτέρω παραθεθέντων μύθων μετατυποῦμεν ἐκ τοῦ ὡς εἰρηται βιβλίου.